

Sygn. akt IV KO 119/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **R. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 grudnia 2021 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt XVI K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku R.P. wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. XVI K (...), wnioskodawca został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który na podstawie art. 197 § 3 pkt 2 wymierzona mu została kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację złożył obrońca R. P., który podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania, tj. art. 185a § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., a także błędu w ustaleniach faktycznych.

Po rozpoznaniu środka odwoławczego, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. II AKa (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W dniu 11 sierpnia 2021 r. (data stempla pocztowego – k. 3) skazany złożył do Sądu Najwyższego pismo zatytułowane „wniosek”, w którym domaga się niezwłocznego wyznaczenia wytypowanego przez niego personalnie obrońcy z urzędu, podnosząc, że na etapie zakończonego prawomocnie powyższego postępowania karnego ze strony organów śledczych, a także biegłego sądowego z zakresu psychiatrii dopuszczono się przestępstwa, co rzutowało na treść zapadłych orzeczeń. Co do tych organów zostały wydane już orzeczenia, uzasadniające podstawę wznowieniową.

Pismo powyższe zostało zarejestrowane jako wniosek o wznowienie postępowania (k. 4).

W dniu 17 września 2021 r. (data nadania w jednostce penitencjarnej – k. 17), skazany złożył kolejne pismo, w którym ponowił swoją prośbę odnoszącą się do wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu reprezentowania go w postępowaniu wznowieniowym, ponownie wskazując, że w ramach prawomocnie zakończonego postępowania dopuszczono się przestępstwa. Dołączył nadto kopie orzeczeń, z których wynika, że wszystkie postępowania zainicjowane przez niego wobec podmiotów, co do których rościł zastrzeżenia natury kryminalnej, podlegały umorzeniu (k. 12-16). Wskazał nadto, że w sprawie „nowe subiektywne fakty”, że nie dopuścił się przypisanego mu prawomocnie przestępstwa, a jego skazanie stanowiło „pomyłkę wymiaru sprawiedliwości”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na spełnienie warunków określonych w art. 545 § 3 k.p.k. właściwym rozstrzygnięciem okazała się odmowa przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego. Treść powyższego przepisu obliguje do przeprowadzenia kontroli wniosku strony, która nie dopełniła wymogu sporządzenia i podpisania go przez obrońcę lub pełnomocnika pod kątem tego, czy nie jest on oczywiście bezzasadny, bez konieczności wzywania jej do uzupełnienia tego braku. Oczywiście bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania wiązać należy z sytuacją, w której w jego treści odwołano się do okoliczności będących już przedmiotem rozpoznania w postępowaniu o wznowienie,

a także takich, które w sposób jaskrawy i nie wymagający szczególnie pogłębionego badania nie rokują istnienia podstaw wznowieniowych, określonych w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego oraz gdy brak będzie przesłanek do wznowienia postępowania *ex officio*.

Oceniając z tej perspektywy wniosek o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. XVI K (...), nie można pominąć istotnego faktu, że został on złożony przez skazanego R. P. nie po raz pierwszy. W wyniku dotychczasowej aktywności procesowej skazanego i składania kolejnych wniosków o wznowienie powyższego postępowania, przesłanki skuteczności tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia podlegały już niejednokrotnie gruntownej analizie. Nie stwierdzono w jej wyniku ani uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., implikujących wznowienie postępowania z urzędu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. IV KO 46/20), ani też tego, by w związku z postępowaniem prowadzonym w sprawie dopuszczono się przestępstwa, co mogłoby rzutować na treść rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2020 r., sygn. IV KO 100/20). Z tych powodów, a także niewskazania żadnych nowych okoliczności w kolejnym wniosku skazanego, został on oddalony na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2021 r., sygn. IV KO 28/21). Mając zatem na uwadze powyższy stan orzeczniczy Sądu Najwyższego, powstały w konsekwencji składanych przez skazanego kolejno wniosków, jak również treść jego najnowszych pism, które bazują na okolicznościach wnikliwie zbadanych w wymienionych powyżej postępowaniach, konieczne okazało się oddalenie niniejszego wniosku, jako oczywiście bezzasadnego w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

Implikacją powyższej oceny było uznanie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu za bezprzedmiotowy. Wstępna kontrola wniosku o wznowienie postępowania na podstawie powyższego przepisu służyć ma bowiem wyeliminowaniu konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. Niezasadne jest więc wyznaczanie

obrońcy z urzędu, skoro nie istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w aspekcie podstaw wznowieniowych.